

До Окружного адміністративного суду м. Києва

**позивача Олійника Дмитра Вячеславовича
у справі адміністративної юрисдикції № 2а-11889/10/2670
(суддя Векуа Н. Г.)**

**ПОЯСНЕННЯ
(в порядку ст. 114 КАС України)**

Пунктом 5.2. оскаржуваного розпорядження відповідача № 478 від 15 квітня 1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» передбачено забезпечити на договірних засадах відповідно до графіка передачу Головному інформаційно-обчислювальному центру Київської міської державної адміністрації інформаційної бази квартиронаймачів, провівши її інвентаризацію з уточненням дислокації будинків та її оновлення в разі змін.

У той же час, відповідно до ст. 32 Конституції ніхто не може зазнавати втручання в його особисте і сімейне життя, крім випадків, передбачених Конституцією України.

Не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини.

Кожний громадянин має право знайомитися в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, установах і організаціях з відомостями про себе, які не є державною або іншою захищеною законом таємницею.

Кожному гарантується судовий захист права спростовувати недостовірну інформацію про себе і членів своєї сім'ї та права вимагати вилучення будь-якої інформації, а також право на відшкодування матеріальної і моральної шкоди, завданої збиранням, зберіганням, використанням та поширенням такої недостовірної інформації.

У розумінні вимог Закону «Про житлово-комунальні послуги» третя особа не є суб'єктом правовідносин, що ним регулюються. Таким чином, без будь-якої згоди з мого боку, відомості про мою особу (прізвище, адресу, особовий рахунок, площу квартири, майновий стан у вигляді «боргу») на підставі оскаржуваного розпорядження передані з КП УЖГ «Липкижитлосервіс» до третьої особи КП ГІОЦ, після чого щомісячно актуалізуються при виставлянні мені рахунків за житлово-комунальні послуги.

Разом з тим, згідно ст. 19 Конституції правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством.

Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Отже, у цій частині оскаржуване розпорядження не відповідає положенням ст. 19, 32 Конституції.

У той же час ст. 57 Конституції кожному гарантується право знати свої права і обов'язки.

Закони та інші нормативно-правові акти, що визначають права і обов'язки громадян, мають бути доведені до відома населення у порядку, встановленому законом.

Закони та інші нормативно-правові акти, що визначають права і обов'язки громадян, не доведені до відома населення у порядку, встановленому законом, є нечинними.

Відповідач у контексті мого позову є місцевим органом виконавчої влади, оскільки станом на 15.04.1997 р. (час видачі оскаржуваного розпорядження, на підставі

якого був укладений Договір № 294 від 02.01.2009 р. між відповідачем і КП УЖГ «Липкижитлосервіс») не був виконавчим органом Київської міської ради. Київрада вперше створила такий виконавчий орган своїм рішенням № 161/262 від 11.03.1999 р. «Про виконавчий орган Київської міської ради».

Порядок набрання чинності нормативно-правовими актами, які видаються міністерствами, іншими органами виконавчої влади, до яких віднесені місцеві державні адміністрації, визначено п. 3 Указу Президента України від 03 жовтня 1992 р. № 493/92 «Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади», відповідно до якого вказані нормативно-правові акти набувають чинності через 10 днів після їх реєстрації, якщо в них не встановлено пізнішого строку надання їм чинності.

Пунктом 2 вищевказаного Указу визначено, що державна реєстрація провадиться в порядку, що визначається Кабінетом Міністрів України. Міністерство юстиції України та управління юстиції складають державні реєстри зареєстрованих ними нормативно-правових актів.

Положення про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств, інших органів виконавчої влади, органів господарського управління та контролю, що зачіпають права, свободи й інтереси громадян або мають міжвідомчий характер, затверджено ПКМУ № 731 від 28 грудня 1992 р.

Оскаржуване розпорядження не зареєстровано в територіальному органі Міністерства юстиції, а тому застосування цього, нечинного розпорядження є порушенням ст. 57 Конституції.

Оскаржуване розпорядження встановлює для третьої особи КП ГІОЦ (підпорядкованого йому комунального підприємства) і балансоутримувачів будинків (у даному випадку також комунального підприємства) такий порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги, за яким ці послуги я повинен чомусь сплачувати саме на рахунок КП ГІОЦ, а не балансоутримувачу будинку КП УЖГ «Липкижитлосервіс». Це є відвертим ігноруванням положень Закону «Про житлово-комунальні послуги», оскільки КП ГІОЦ, як зазначалося вище, не є суб'єктом права у житлово-комунальних правовідносинах.

Згідно ст. 1 Закону «Про житлово-комунальні послуги», виробником є суб'єкт господарювання, який виробляє або створює житлово-комунальні послуги; виконавцем є суб'єкт господарювання, предметом діяльності якого є надання житлово-комунальної послуги споживачу відповідно до умов договору. Згідно ч. 3 ст. 19 цього ж Закону виробник послуг може бути їх виконавцем. За аналізом положень цього ж Закону законодавцем в основному ототожнюються виробники/виконавці цих послуг. Згідно ч. 4 ст. 26 цього ж Закону у разі якщо виконавець не є виробником, відносини між ним та виробником регулюються окремим договором, який укладається відповідно до вимог цієї статті. Жодного подібного договору у матеріалах справи немає. Згідно ч. 5 ст. 32 Закону, у разі зміни вартості житлово-комунальних послуг виконавець/виробник не пізніше ніж за 30 днів повідомляє про це споживача з визначенням причин зміни вартості та наданням відповідних обґрунтувань з посиланням на погодження відповідних органів. Як вбачається з «Рахунків на сплату за житлово-комунальних та інших послуг» третьої особи КП ГІОЦ, така вартість змінювалася неодноразово, проте у матеріалах справи відсутні жодні докази того, що я був належним чином повідомлений про це, з визначенням причин і обґрунтуванням цих змін з відповідними посиланнями.

Згідно ч. 3 ст. 20 цього ж Закону, як споживач я зобов'язаний укласти договір на надання житлово-комунальних послуг, підготовлений виконавцем на основі типового договору. Постановою Шевченківського райсуду м. Києва № 2а-1405/06 від 25.05.2006 р., залишеною без змін ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 22.01.2007 р. визнано

невідповідним законодавству та скасовано рішення Київської міської ради від 24 листопада 2005 року № 427/2888 «Про визначення виконавців житлово-комунальних послуг у житловому фонді комунальної власності територіальної громади м. Києва»; зобов'язано виконавчий орган Київської міської ради – Київську міську державну адміністрацію негайно прийняти розпорядження про визначення виконавців житлово-комунальних послуг для мешканців багатоквартирних будинків згідно з Порядком, затвердженим Наказом Держжитлокомунгоспу України 25.04.2005 р. № 60 та зареєстрованим в Міністерстві юстиції України 19.05.2005 за № 541/10281; зобов'язано Київську міську державну адміністрацію забезпечити дотримання балансоутримувачами житлового фонду м. Києва вимог ст. 29 Закону України «Про житлово-комунальні послуги» щодо укладення зі споживачами – мешканцями багатоквартирних будинків Типових договорів про надання житлово-комунальних послуг, затверджених постановами Кабінету Міністрів України № 630 від 21.07.2005 та № 560 від 12.07.2005. Ухвалою ВАСУ № К-16719/10 від 29.04.2010 р. третій особі КМДА відмовлено у поновленні строку на касаційне оскарження вказаних судових рішень, а касаційну скаргу залишено без розгляду.

Вказане судове рішення відповідачем КМДА не виконано. Замість виконання рішення суду про визначення виконавців житлово-комунальних послуг, з якими я зобов'язаний відповідно до вимог Закону «Про житлово-комунальні послуги» укласти відповідні договори і зазначити у них свої персональні дані (прізвище, адресу, особовий рахунок), при потуранні відповідача КМДА і на виконання його розпорядження № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги», що оскаржується, у зазначеній сфері продовжується незаконна діяльність підпорядкованої йому третьої особи КП ГІОЦ, яка за своїм правовим статусом є комунальним підприємством.

У той же час, відповідно до ст. 511 ЦК України, зобов'язання, що виникли між третьою особою КП ГІОЦ і відповідачем КМДА (згідно розпорядження останнього № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги», яке не відповідає прийнятому Закону «Про житлово-комунальні послуги»), між третьою особою КП ГІОЦ і КП УЖГ «Липкижитлосервіс» (на підставі укладених між ними договорів, про які мені стало відомо з цивільної справи № 2-3386/1-10 за моїм цивільним позовом до КП ГІОЦ, що розглядається Дніпровським райсудом м. Києва) не створюють для мене, як для третьої особи у цивільно-правових відносинах жодного обов'язку. Ці договори за участю третьої особи КП ГІОЦ порушують публічний порядок (ст. 228 ЦК України), а тому не можуть братися судом до уваги як докази, згідно ч. 3 ст. 70 КАС України. Правочин, який порушує публічний порядок, є нікчемним (ч. 2 ст. 228 ЦК України). Правочин, що обмежує можливість фізичної особи мати не заборонені законом цивільні права та обов'язки, є нікчемним (ч. 1 ст. 27 ЦК України). Згідно ч. 2 ст. 215 ЦК України недійсним є правочин, якщо його недійсність встановлена законом (нікчемний правочин). У цьому разі визнання такого правочину недійсним судом не вимагається.

На виконання оскаржуваного розпорядження між третьою особою КП ГІОЦ і КП УЖГ «Липкижитлосервіс» укладено Договір про надання послуг № 294 від 02.01.2009 р., Договір між тими самими особами про надання робіт № 2428 від 26.09.2008 р. тощо.

Першим з вказаних договорів передбачено надання третьою особою КП ГІОЦ послуг по обробці, розщепленню та перерахуванню платежів населення за житлово-комунальні послуги з його розподільчого рахунку підприємствам-виробникам комунальних послуг.

Заперечуючи незаконність своїх дій, третя особа КП ГІОЦ при розгляді цивільної справи № 2-3386/1-10 у Дніпровському райсуді м. Києва посилялася на своє листування з

Національним банком України, яке не стосується предмета доказування, а тому не може вважатися належним і допустимим доказом з наступних підстав.

До функцій НБУ відповідно до Конституції і ст. ст. 6, 7 Закону «Про Національний банк України» не віднесено регулювання фінансових послуг та їх ліцензування (як зазначено вище, це компетенція Державної комісії з регулювання ринків фінансових послуг України, яка діє у тому числі на підставі Закону «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності»). Крім того, згідно ч. 2 ст. 269 ЦК України особисті немайнові права фізичної особи не мають економічного змісту.

Листом № 25-112/887-5119 від 26.05.2004 р. НБУ висловив свою позицію щодо можливості застосування рахунку «2603», відкритого третьою особою КП ГІОЦ для так званого «розщеплення» коштів населення, посилаючись на Інструкцію про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку банків України, затвердженою постановою правління НБУ № 388 від 21.11.1997 р. Проте вказана Інструкція втратила чинність на підставі постанови правління НБУ № 280 від 17.06.2004 р. «Про затвердження Плану рахунків бухгалтерського обліку банків України та Інструкції про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку банків України». Відповідно до вказаної Інструкції розподільчі рахунки суб'єктів господарювання мають своїм призначенням: облік коштів, що підлягають розподілу або додатковому попередньому контролю, у тому числі сум коштів в іноземній валюті, що підлягають обов'язковому продажу. За кредитом рахунку проводяться суми надходжень, а дебетом рахунку проводяться суми перерахувань згідно з режимом роботи рахунків. Своім листом № 25-112/887-5119 від 26.05.2004 р. НБУ вказує на неприпустимість використання коштів населення з цих рахунків «на інші цілі, крім розрахунків з підприємствами житлово-комунальних послуг». Проте, зі змісту Договору № 294 від 02.01.2009 р. третя особа КП ГІОЦ цього режиму не дотримується і утримує кошти з цих рахунків (0,5%, згідно пунктів 2.1. 2.3. цього Договору) з подальшим їх перерахуванням на свій поточний рахунок. При цьому, як вказувалося вище, третя особа КП ГІОЦ не є підприємством, що надає житлово-комунальні послуги, а також не може перераховувати ці кошти постачальникам/виконавцям цих послуг, оскільки юридично вони не визначені, як це передбачено невиконаною з боку відповідача КМДА постанови суду від 25.05.2006 р.

Вказане свідчить про нецільове використання розподільчого балансового рахунку 2603 з боку третьої особи КП ГІОЦ і є підставою для винесення судом в порядку ст. 166 КАС України **окремої ухвали** до Національного банку України (вул. Інститутська, 9, м. Київ, 01601).

Слід зазначити, що третя особа КП ГІОЦ отримувала відповіді від Департаменту платіжних систем НБУ і його посадових осіб. Своім листом № 25-111/2065-6846 від 12.10.2000 р. «Про порядок відкриття та функціонування розподільчих рахунків» Департамент платіжних систем НБУ повідомив, що Кабінет Міністрів України прийняв постанову від 20 липня 2000 року № 1145 «Про нову редакцію пункту 11 постанови Кабінету Міністрів України від 15 квітня 1999 р. № 594», на виконання якої Держбуд України, Мінекономіки України, Мінпаливенерго України та НАК «Нафтогаз України» затвердили своїм наказом від 08.09.2000 № 192/195/396/274 «Порядок розподілу виручки, що надходить на рахунки комунальних підприємств теплоенергетики, водопостачання і водовідведення, міського електротранспорту» (зареєстрований в Мін'юсті України 02.10.2000 за № 676/4897).

Відповідно до пункту 2 зазначеного Порядку підприємства комунальної теплоенергетики, водопостачання і водовідведення, міського електротранспорту відкривають в установах банків на балансовому рахунку № 2603 розподільчі рахунки для зарахування на них від усіх категорій споживачів плати за теплову енергію та послуги для подальших розрахунків за спожиті енергоносії.

Пунктом 6 згаданого Наказу № 192/195/396/274 від 08.09.2000 р. вказано режим перерахування коштів для зазначених підприємств, а пунктом 7 указаний порядок розрахунків за енергоносії вводиться в дію рішенням Уряду Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських держадміністрацій.

Але, відповідачем КМДА такого порядку не введено, а замість комунальних підприємств незаконним перерозподілом коштів і з порушенням режиму розподільчого рахунку займається третя особа КП ГІОЦ на підставі оскаржуваного розпорядження № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги».

У розумінні частин 1.16-1.18 ст. 1 Закону «Про платіжні системи та переказ коштів в Україні» 1.16) кліринг - механізм, що включає збирання, сортування, реконсиляцію та проведення взаємозаліку зустрічних вимог учасників платіжної системи, а також обчислення за кожним із них сумарного сальдо за визначений період часу між загальними обсягами вимог та зобов'язань; 1.17) клірингова вимога - документ на переказ, сформований кліринговою установою за результатами клірингу, на підставі якого, шляхом списання/зарахування коштів на рахунки членів платіжної системи, відкритих у розрахунковому банку цієї платіжної системи, проводяться взаєморозрахунки між ними; 1.18) клірингова установа - юридична особа, що за результатами проведеного нею клірингу формує клірингові вимоги та надає інформаційні послуги.

Кліринг є фінансовою послугою (ч. 1 ст. 4 Закону «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг»).

Вживані у Договорі № 294 від 02.01.2009 р. терміни «розщеплення», «транзитний рахунок» з подальшим «утриманням коштів» з розподільчого балансового рахунку 2603 третьої особи КП ГІОЦ як на його інший (поточний) рахунок, так і переказування/повернення цих коштів постачальникам/виконавцям послуг є фінансовими послугами у розумінні пункту 5 ч. 1 ст. 1 та ст. 4 Закону «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» (якими, зокрема є інші форми забезпечення розрахунків, залучення фінансових активів із зобов'язанням щодо наступного їх повернення, переказ грошей тощо).

Таким чином, під виглядом так званого «розщеплення і перерахування» платежів населення з «розподільчого рахунку» насправді відбувається надання тому ж самому населенню і без його згоди клірингових послуг (0,5% разом з ПДВ від зарахованих грошових коштів, згідно п. 2.1. Договору), поліграфічних послуг (11 копійок без ПДВ, згідно п. 2.2. Договору), фінансових послуг. Особисто я третій особі КП ГІОЦ ніяких подібних послуг не замовляв. Потреби у цих послугах у мене, як споживача житлово-комунальних послуг немає.

Згідно ч. 3. ст. 333 ГК України фінансовим посередництвом є діяльність, пов'язана з отриманням та перерозподілом фінансових коштів, крім випадків, передбачених законодавством. Фінансове посередництво здійснюється установами банків та іншими фінансово-кредитними організаціями. Згідно ст. 627 ЦК України і відповідно до статті 6 цього Кодексу сторони є вільними в укладенні договору, виборі контрагента та визначенні умов договору з урахуванням вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, звичаїв ділового обороту, вимог розумності та справедливості. Законом «Про житлово-комунальні послуги» і Типовими договорами, затвердженими ПКМУ № 630 від 21.07.2005 р. (зі змінами від 14.09.2009 р.), ПКМУ № 529 від 20.05.2009 р. (зі змінами від 12.09.2009 р.) у правовідносинах споживача з виконавцями житлово-комунальних послуг не передбачено існування такого суб'єкту господарювання, яким у даному випадку є третя особа КП ГІОЦ; не передбачено втручання відповідача КМДА у договірні правовідносини між споживачами і виконавцями/виробниками житлово-комунальних послуг або балансоутримувачами будинків.

Згідно п. 4 ч. 1 ст. 34 Закону «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» уповноважений орган у межах своєї компетенції видає ліцензії для здійснення фінансовими установами діяльності з надання будь-яких фінансових послуг, що передбачають пряме або опосередковане залучення фінансових активів від фізичних осіб. У матеріалах справи відсутні жодні докази існування відповідних дозволів, а також ліцензій на провадження діяльності з надання фінансових послуг (п. 3 ч. 1 ст. 28 цього ж Закону), які б були видані таким органом.

Відповідно до ст. 2 Закону «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» ліцензування діяльності з надання фінансових послуг, у сфері телекомунікацій, здійснюється згідно з законами, що регулюють відносини у цих сферах.

Третя особа КП ГІОЦ відсутня у Державному реєстрі фінансових установ:

<http://reestr.dfp.gov.ua/>

Згідно ч. 3 ст. 11 Закону «Про захист прав споживачів», фінансові установи (якою фактично є третя особа КП ГІОЦ, виконуючи оскаржуване розпорядження відповідача КМДА) несуть відповідальність за порушення прав споживачів у сфері захисту персональних даних згідно із законом.

Вказане є підставою для винесення судом в порядку ст. 211 ЦПК України **окремої ухвали** до Державної комісії з регулювання ринків фінансових послуг України (вул. Б. Грінченка, 3, м. Київ, 01001).

Предметом доказування у цій справі адміністративної юрисдикції є встановлення факту порушень з боку відповідача КМДА законодавства у сфері правовідносин, які зокрема врегульовані Законом «Про інформацію». Визначення видів інформаційної діяльності дано ст. 14 Закону «Про інформацію».

Під виглядом так званої «обробки» платежів населення на підставі оскаржуваного розпорядження відповідача КМДА відбувається збирання, зберігання, використання та поширення інформації про мою особу (персональних даних, якими є мої прізвище, адреса, особовий рахунок, майновий стан у вигляді площі квартири і «боргу»).

Одержується така інформація (набувається, накопичується у розумінні ст. 14 Закону «Про інформацію») на підставі Договору № 294 від 02.01.2009 р., укладеного згідно оскаржуваного розпорядження, відповідно до п. 1.1.1. якого третьій особі КП ГІОЦ з боку КП УЖГ «Липкижитлосервіс» (комунальних підприємств, підпорядкованих відповідачу КМДА) надаються бази даних нарахувань по квартиронаймачам і власникам житла з подальшою щомісячною актуалізацією (п. 5.4.). Накопичується і **зберігається** така інформація у створеній третьою особою КП ГІОЦ базі даних, шляхом обробки якої друкуються «Рахунки на сплату за житлово-комунальні та інші послуги». Як вбачається з веб-сторінки третьої особи КП ГІОЦ, ним обслуговується 990 тисяч особових рахунків платників за житлово-комунальні послуги. Створені і супроводжуються загальноміські бази даних по власниках квартир або уповноважених наймачах квартир; мешканцях міста, яким призначені субсидії; по пільгових категоріях громадян.

Далі така інформація **використовується** шляхом задоволення не тільки інформаційних потреб КП УЖГ «Липкижитлосервіс», який зі слів третьої особи КП ГІОЦ отримує і розповсюджує ці рахунки серед населення, але й фінансових потреб самого КП ГІОЦ, який за обробку цієї інформації і подальший перерозподіл коштів стягує 0,5% від суми цих надходжень (чим одночасно порушує, як зазначено вище, законодавство у фінансовій сфері і режим розподільчого рахунку), 11 копійок без ПДВ за друк цих рахунків (пункти 2.1. і 2.2. вказаного Договору про надання послуг).

Як вбачається з тексту іншого Договору між третьою особою КП ГІОЦ і КП УЖГ «Липкижитлосервіс» № 2428 від 26.09.2008 р., його сторони є суб'єктами інформаційних відносин. Цим договором передбачено виконання робіт по наданню інформаційно-технологічного супроводження програмного забезпечення виконавця на персональний

комп'ютер замовника з залученням спеціалістів виконавця КП ГІОЦ, за що згідно п. 3.1. і Додатку № 1 також стягуються кошти. У такий спосіб інформація **поширюється** серед невизначеного кола осіб (спеціалістів КП ГІОЦ), які, судячи з п. 2.3.1. Договору мають безперешкодний доступ до персоніфікованих даних громадян і забезпечують задачу друкування рахунків після їх обробки. Далі інформація (у вигляді готових рахунків з персональними даними громадян) продовжує **поширюватися** серед невизначеного кола осіб, які ці рахунки друкують, розповсюджують (розкидають) або мають можливість цю інформацію своїми очима побачити, що зокрема зафіксовано мною на фотографіях цього процесу, приєднаних до матеріалів справи. Крім того комунальне майно, а саме: два програмно-технічні комплекси та програмну компоненту «Доступ до бази даних комунальних платежів» з програмного комплексу «Нарахування та обробка платежів мешканців міста за надані комунальні послуги у житлово-експлуатаційних організаціях» були передані третьою особою КП ГІОЦ стороннім особам, що встановлено перевіркою Контрольно-ревізійного управління у м. Києві, що очевидно мало наслідками **поширення** цієї бази з особовими рахунками громадян, їх прізвищами та адресами у вільному обігу у мережі Інтернет, з можливістю пошуку по цим даним. Бази останніх актуалізацій, судячи з інтернет-оголошень, також можна придбати, але вже за гроші.

Вся ця незаконна діяльність відбувається всупереч порядку, визначеному Законом «Про інформацію» і тлумачення його положень судом конституційної юрисдикції, оскільки інформація з моїми персональними даними **одержується, зберігається, використовується і поширюється без моєї попередньої згоди**. Отже інформація про квартиронаймачів та власників квартир (і про мене зокрема) доступна необмеженому колу зацікавлених осіб (до яких відношу і третю особу КП ГІОЦ, яка її отримує на підставі оскаржуваного розпорядження), у той час як згідно Закону «Про житлово-комунальні послуги» має бути доступною тільки виконавцю цих послуг, з яким у мене мають бути укладені відповідні договори.

Отже, оскаржуване розпорядження відповідача КМДА № 478 від 15.04.1997 р. не відповідає окрім згаданих законів також і положенням Закону «Про інформацію».

Додатково до обґрунтування своїх позовних вимог відзначу, що згідно вимог ст. 8 Закону «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах» умови обробки інформації в системі визначаються власником системи відповідно до договору з власником інформації, якщо інше не передбачено законодавством.

Інформація, яка є власністю держави, або інформація з обмеженим доступом, вимога щодо захисту якої встановлена законом, повинна оброблятися в системі із застосуванням комплексної системи захисту інформації з підтвердженою відповідністю. Підтвердження відповідності здійснюється за результатами державної експертизи в порядку, встановленому законодавством. Для створення комплексної системи захисту інформації, яка є власністю держави, або інформації з обмеженим доступом, вимога щодо захисту якої встановлена законом, використовуються засоби захисту інформації, які мають сертифікат відповідності або позитивний експертний висновок за результатами державної експертизи у сфері технічного та/або криптографічного захисту інформації. Підтвердження відповідності та проведення державної експертизи цих засобів здійснюються в порядку, встановленому законодавством.

Згідно Положення про технічний захист інформації в Україні, затверджених Указом Президента № 1229/99 від 27.09.1999 р. технічний захист інформації (ТЗІ) - діяльність, спрямована на забезпечення інженерно-технічними заходами конфіденційності, цілісності та доступності інформації. Суб'єктами системи технічного захисту інформації є установи та організації всіх форм власності, які провадять діяльність з технічного захисту інформації за відповідними дозволами або ліцензіями. Технічні засоби загального призначення повинні мати документ, що засвідчує їх відповідність

вимогам нормативно-правових актів з технічного захисту інформації, одержаний у порядку, що встановлюється Адміністрацією Держспецзв'язку України і Державним комітетом України з питань технічного регулювання та споживчої політики.

У матеріалах справи відсутні жодні докази наявності сертифікату відповідності або позитивного експертного висновку за результатами державної експертизи захисту інформації в системі третьої особи КП ГІОЦ (його базі даних), в якій також фігурує інформація про мою особу.

Статтею 8 Конвенції про захист осіб стосовно автоматизованої обробки даних особистого характеру (м. Страсбург, 28 січня 1981 року), ратифікованої Законом України «Про ратифікацію Конвенції про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних та Додаткового протоколу до Конвенції про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних стосовно органів нагляду та транскордонних потоків даних» передбачено, що будь-якій особі надається можливість: вимагати у відповідних випадках виправлення або знищення таких даних, якщо вони оброблялися всупереч положенням внутрішнього законодавства, що запроваджують основоположні принципи, визначені у статтях 5 і 6 цієї Конвенції; використовувати засоби правового захисту в разі невиконання передбаченого в пунктах "b" і "c" цієї статті прохання про підтвердження або у відповідних випадках про надання, виправлення або знищення персональних даних.

Всупереч ст. 23 Закону «Про інформацію» та її офіційному тлумаченню судом конституційної юрисдикції третя особа КП ГІОЦ вважає, що моя адреса є масовою (публічною) інформацією. Третя особа КП ГІОЦ не є кредитором, з яким у мене існують зобов'язальні правовідносини, відповідно до яких я маю щось сплачувати на його рахунки. Я не просив відповідача КМДА і третю особу КП ГІОЦ турбуватися про стан оплати мною житлово-комунальних послуг, що є зібраними ними документованими відомостями про мій майновий стан. Фінансове посередництво з боку третьої особи КП ГІОЦ, яке виконується на підставі оскаржуваного розпорядження, мені як споживачу таких послуг не потрібно. Оплата за житлово-комунальні послуги здійснюється мною безпосередньо на поточний рахунок КП УЖГ «Липкижитлосервіс» квитанціями, в яких я сам визначаю обсяг інформації, необхідної для виконання встановленої Законом «Про житлово-комунальні послуги» мети оплати послуг. Я нікому не надавав згоди на відтворення своїх прізвища, адреси, особового рахунку і майнового стану поліграфічним способом на «Рахунках на сплату за житлово-комунальних та інших послуг». Ці дії є використанням персоніфікованих даних про мою особу у прив'язці до неіснуючого «боргу» з поширенням такої інформації серед виробників цих «рахунків», спеціалістів КП ГІОЦ, вказаних у п. 2.3.1 Договору № 2428 від 26.09.2008 р., осіб, що зі слів третьої особи КП ГІОЦ доставляють ці «рахунки» до КП УЖГ «Липкижитлосервіс» чи в інше місце (їх розповсюджувачів), а також невизначеного кола осіб, яким ця інформація з обмеженим доступом стає доступною у під'їзді мого будинку, на веб-ресурсах КП ГІОЦ або у вільному обігу у мережі Інтернет.

Згідно ч. 3 ст. 273 ЦК України діяльність фізичних та юридичних осіб не може порушувати особисті немайнові права.

Тому прошу суд зобов'язати відповідача припинити порушення моїх немайнових прав, що продовжуються, задовольнивши вимоги мого адміністративного позову у повному обсязі.

Додатки: копії розпоряджень КМДА № 478 від 15.04.1997 р., № 848 від 19.10.2010 р., листа НБУ № 25-112/887-5119 від 26.05.2004 р., Договору № 2428 від 26.09.2008 р., Договору № 294 від 02.01.2009 р.

08 листопада 2010 р.

/Позивач Олійник Д. В./